

---

vasalvadék

DERŰS ISTVÁN

A MINDENSÉG FALÁBA...

Gonosz lézengés kertjeink fölött,
s mint köd lopakodik tudónkbe,
elhaló furulyaszó ébreszti a régi időket,
s mint kövület, nyugszik bennünk a vágyakozás,
a kitárulkozás negyedik dimenziója:
öröklétben élni!
S mindez keveredik a fanyar szüreti dalok
émelygős, ragadós sárga anyagával —
ajtót vágni a mindenség falába,
átfogni az ismeretlent, alant és fönt,
s végül felfedezni az ötödik dimenziót —
a bűvös kört négy egyenlő részre osztani,
s amikor csendesen ballagunk az őszi fák alatt,
ne csak önmagunkra gondoljunk szelíden,
s mint az anyák gyermekük, a világot megöleljük...

A GÉP FELETT IS...

Koromlepte, szürke csonkok
jajtalan emelkednek
a magasba...
A füvek letaposva, bemocskolva,
mint elszórt emberi karok...

Elindul a nép legkisebb fia,
arccal a mindenség felé...
színes lombikokban, gömbökben
születő fiamat
nem fektethetem kukoricabajuszba!

Hajnali derengésben
el se szenderülhet az elme —
gombnyomásra, szinte gondnyomásra
terül elém a táj, vagy az éj,
vagy bármi más, ami meglepetés...

S ez az, ami nekem kevés!
Igazság — de nem őszinteség,
s gyenge szívemnek nem menekvés —
félelem a jövőért,
hogy gép felett is
embert tudjak — maholnap.

VASALVADEK

Hová is mehetnék el innen?

Az üveghegyek összetörtek.
Az óperenciás tengeren csatahajók,
az eget teleaggatták, megmászták,
a fákat kitépték közülünk —
alszok, vagy ébren ténfergek,
szegény költőnek egyre megy!...

Jobbra tölem léleknyi járásra
a fekete erdő,
őszbe csavarodó fejek
jeges, gonosz tekintete,
az idő cserepesedése — penész a seben...

Én már úgy vagyok e világgal,
hogy már azt se tudhatom,
meddig ülhetek még e helyen,
s van-e némi közöm
a tájhoz, az éjhez, a hazámhoz,
az üres véredényhez, a szóhoz,
mely old és ostoroz...

Lesz-e kihez szólnom, s emondanom
csósz-intó sorsom,
vagy harmadszor is elpusztítom magam?!

Az éj üres acélvenyigéje
föléd hajlik,
üres lézengés leszel
két tömondat közepén,
hosszú sróffá csavarodsz,
s maradsz,
mint halott vasalvadék!...

De ugyan hová is mehetnék el innen?!

HATÁRKŐ

Határkő — a végkimerülés,
életünk felett...
Szívünk a halállal felesel,
még nem enged,
még maradna egy keveset,
hogyan láthassa forgását
a színes ősz-keréknek...

Várunk — csodára talán —
de azok, kik az élettel
még gondtalan sietnek,
erre még nem figyelnek,
csak a végén csodálkoznak el,
s kitérnek szemük kerekre...